ΕΤΟΣ Η — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 24 Ἰουλίου 1894 — Ἀριθ. 362

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Εστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνετσι δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἑνὸς μηνὸς ἄδεια.—Σύγχρονοι Ἕλληνες ποιηταὶ (ὑπὸ κ. Εὐφρασίας Κετσέα).—Ἐντυπώσεις σεισμοπλήκτου κυρίας.—Ἡ θεραπευτικὴ δύναμις τῆς μουσικῆς (ὑπὸ κ. Ἄννης Σερουίου).—Καὶ ἄλλη φοιτήτρια τῆς ἰατρικῆς.—Τὸ μειδίαμα καὶ τὸ δάκρυ (ποίημα ὑπὸ δος Ξανθίππης Καλοστύπη).—Ἡ Διεθνὴς Βιβλιοθήκη.—Φάληρον.—Ποικίλα.—Ἀλληλογραφία.—Συνταγή.—Ἐπιφυλλίς.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΕΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΑΔΕΙΑ

Ἑνὸς μηνὸς διακοπὴ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἑνὸς μηνὸς ἀνάπαυσις τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν σύνταξιν αὐτῆς, ἑνὸς μηνὸς ἄδεια μᾶς ἐδόθη πάντοτε παρὰ τῶν εὐγενῶν ἀναγνωστριῶν καὶ ἀναγνωστῶν της.

Μὲ τὰ κυνικὰ καύματα, μὲ τὴν βαρεῖαν αὐτὴν καὶ ἀσφυκτικὴν ἀτμόσφαιραν ἡ πνευματικὴ καταπόνησις ἐξαντλεῖ, ἐξασθενεῖ, καὶ ἡ πνευματικὴ παραγωγὴ δὲν ἀνταποκρίνεται πάντοτε οὔτε πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τῶν γραφουσῶν, οὔτε πρὸς τὰς ἀξιώσεις τῶν ἀναγινωσκόντων.

Τὰ Πανεπιστήμια, αἱ Ἀκαδημίαι, τὰ σχολεῖα ἀργοῦν πάντοτε κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον. Μήπως οἱ καθηγηταὶ καὶ αἱ διδάσκαλοι μοχθοῦν περισσότερον τῶν δημοσιογράφων;

Διὰ τὴν καθημερινὴν δημοσιογραφίαν, διὰ τὸν τύπον τῆς πολιτικῆς καὶ τῶν εἰδήσεων ἡ διακοπὴ ἀποβαίνει ἀδύνατος. Διὰ τὸν περιοδικὸν ὅμως τύπον ἑνὸς μηνὸς τοὐλάχιστον διακοπὴ κατ' οὐδὲν ζημιοῖ τοὺς ἀναγνώστας. Τοὐναντίον μετὰ τὴν μικρὰν ταύτην ἀνάπαυλαν, παρατηρεῖται πάντοτε νέα ζωή, νέαι δυνάμεις, νέαι πρόοδοι. Τὸ ἐλάχιστον ὅπερ ὁ ἀναγνώστης χάνει εἰς ποσόν, κερδίζει εἰς ποιόν, εἰς ἐκλεκτὴν ὕλην καθ' ὅλον τὸ ὑπόλοιπον ἐνδεκάμηνον διάστημα τοῦ ἔτους.

Αἱ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως πρόσφατοι ἐντυπώσεις μας, αἱ φυσικώτατα πᾶσαν ἑλληνίδα καὶ πάντα ἕλληνα ἐνδιαφέρουσαι, θέλουσι ταξινομηθῆ, μελετηθῆ κατὰ τὸ μηνιαῖον τοῦτο διάστημα καὶ ἀποτελέσει ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου ἓν ἐκ τῶν προσφιλεστέρων καὶ τερπνοτέρων ἀναγνωσμάτων διὰ τὰς τακτικῶς ἀρεσκομένας νὰ παρακολουθοῦν τὰ ἀνὰ τὸν κόσμον ταξείδιά μας.

Μὲ τὴν βεβαιότητα λοιπόν, ὅτι αἱ κ.κ. ἀναγνώστριαί μας εὐχαρίστως καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο μᾶς παρέχουν τὴν μηνιαίαν ἄδειαν ἀναψυχῆς καὶ ἀνακουφίσεως, διακόπτομεν ἀπὸ σήμερον μέχρι 1 7βρίου τὴν ἔκδοσιν τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν».

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Πρὸ τριάκοντα περίπου ἐτῶν, χάρις εἰς τὴν γενναίαν συνδρομὴν πλουσίων Ἑλλήνων, εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἐγκατεστημένων, τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον ἔθηκε ποιητικὸν διαγωνισμόν. Ἀντί, ὡς ὤφειλε, νὰ ὑποβάλῃ τοὺς διαγωνιζομένους εἰς ὡρισμένον ἀριθμὸν στίχων καὶ εἰς θέματα ἐκλεγόμενα ἐκ τῶν προτέρων, τοὐναντίον, θέλον νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτούς, τοῖς ἀφῆκε πλήρη ἐλευθερίαν ὡς πρὸς τὸ πραγματευθησόμενον θέμα, προσδιώρισε δὲ ὡς ἐλάχιστον ὅρον τὸν ἀριθμὸν πεντακοσίων στίχων, ἀριθμόν, ὅστις καὶ πάλιν δύναται νὰ φανῇ ὑπερβολικός. Ἀφῆκε δὲ τὸ στάδιον ἐλεύθερον ὡς πρὸς τὸν ἀνώτατον ὅρον. Ὁ μόνος ἐπιβληθεὶς περιορισμὸς ἀναμιμνήσκει τὴν ἀποκλειστικότητα τῶν

Γάλλων κλασικῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πρὸς τοὺς ρωμαντικοὺς πάλης αὐτῶν· ἀπέβλεπε τὴν γλῶσσαν. Τὰ ὑποβληθησόμενα εἰς τὸν διαγωνισμὸν ποιήματα ἔδει νὰ ὦσι γεγραμμένα εἰς καθαρεύουσαν γλῶσσαν, πάντα δὲ τὰ εἰς τὴν δημώδη γεγραμμένα ἀπερρίπτοντο.

Ἀλλ' ὅμως ὁ ἀποκλεισμὸς οὗτος ἀπεφασίσθη μετὰ τὸν τρίτον ἢ τέταρτον διαγωνισμόν, ὅτε ἀπεδείχθη, ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν ἀποσταλέντων ποιημάτων ἦσαν γεγραμμένα εἰς τὴν χυδαίαν ἐκείνην γλῶσσαν, ἣν αἱ μοῦσαι ἀπέρριπτον ὡς ἀναξίαν ἑαυτῶν. Ἐχρειάσθησαν εἴκοσιν ἔτη πείρας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ὅπως παραιτηθῇ τῆς προκαταλήψεως ταύτης. Ὅτε τῷ 18'2 ἐτελοῦντο τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου, τοῦ ὑποστάντος μαρτυρικὸν θάνατον ὑπὸ τῶν Τούρκων τῷ 1821, τὸ Πανεπιστήμιον θέλον νὰ πανηγυρίσῃ τὴν ἐθνικὴν ταύτην ἑορτὴν δι' ἑνὸς ὕμνου, ἀπετάθη εἰς τὸν Βαλαωρίτην, ὅστις ἔγραφεν εἰς δημώδη γλῶσσαν καὶ δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν σχολήν, ἣν τὸ Πανεπιστήμιον μετὰ τοσούτων μόχθων ἠγωνίζετο νὰ μορφώσῃ.

Ὅπως δήποτε ἅμα συστηθέντος διαγωνισμοῦ, ἡ νεολαία τῶν σχολείων καὶ τοῦ Πανεπιστημίου, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ἀποδεχθῇ τὴν πρόσκλησιν. Καὶ καθηγηταὶ ἀκόμη τοῦ Πανεπιστημίου δὲν ἐθεώρησαν ἀνάξιον ἑαυτῶν νὰ διαγωνισθῶσι πρὸς τοὺς μαθητάς των. Τινὲς ἐστιχούργησαν κατὰ τὸ προταχθὲν ὑπόδειγμα καὶ ἤραντο τὸ ἆθλον.

Ἄλλως τε τὸ ἆθλον ἦτο ἐπίζηλον. Στέφανος δάφνης ἀπενέμετο δημοσίᾳ εἰς τὸν νικητήν, ἐνώπιον ἐκλεκτῆς ὁμηγύρεως, ἥτις δὲν εἶναι παντάπασι φειδωλὴ εἰς τὰς ἀνευφημίας της, ἡ δὲ τιμητικὴ αὕτη ἀμοιβὴ συνωδεύετο ὑφ' ἑτέρας, χρησιμωτέρας ἴσως ἐνίοτε, ἤτοι ὑπὸ χιλίων δραχμῶν. Ἐν Ἀθήναις, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, οἱ ποιηταί, εἰ καὶ ὑποτίθενται, ὅτι ζῶσιν εἰς τὰ νέφη, οὐδὲν ἧττον εἶναι καὶ αὐτοὶ ἐκτεθειμένοι εἰς τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας τοῦ βίου.

Ὄντως ἄξιοι οἴκτου καὶ συμπαθείας ἦσαν οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἐπιτροπὴν καθηγηταί, οἵτινες ἔκριναν τὰ προβαλλόμενα ποιήματα καὶ ἀπένεμον τὰ βραβεῖα. Ἡ ἀνάγνωσις τοσούτων χειρογράφων, ἡ ἀνάλυσις αὐτῶν, ἡ ἀνεύρεσις τῶν ἡμαρτημένων, ἡ ἀναζήτησις τῆς ἀξίας καὶ ἡ σύνταξις τῶν ἐκθέσεων, αἵτινες ἀνεγινώσκοντο δημοσίᾳ, ταῦτα πάντα ἦσαν ἔργον ὀχληρὸν καὶ ἀφοῦ ἀκόμη ἐλήφθη φροντίς, ὅπως ἀμείβωνται οἱ τοιοῦτοι κόποι. Ἀλλ' ἡ κυριωτέρα δοκιμασία προήρχετο ἐκ τῶν ἀντεγκλήσεων τῶν ἀπορριπτομένων ποιητῶν, αἵτινες σπανίως ἦσαν δίκαιαι, σπανιώτερον δὲ πρὸ πάντων, μεμετρημέναι. Ἡ ἐξιστόρησις ἁπάσης τῆς ἐπιθετικῆς φιλολογίας, ἣν ἐγέννησαν αἱ τοιαῦται ἔριδες, ἤθελεν εἶσθαι ἔργον διασκεδαστικὸν ἅμα καὶ διδακτικόν. Τὸ τοιοῦτον θὰ παρεῖχεν ἓν ἔτι κεφάλαιον εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦ Ἰσαὰκ Δισραέλη, τὸ ἐπιγραφόμενον φιλολογικαὶ ἀβρότητες (Aménités littéraires).

Τὸ Πανεπιστήμιον ἄρα, ὡς προερρέθη, ἐξεβίασε τὴν παραγωγὴν στίχων ἐν Ἑλλάδι ἄνευ τοῦ ἐπιζητουμένου ἀποτελέσματος, τοῦ νὰ καταστήσῃ δηλονότι τὴν γλῶσσαν τῶν λογίων ὄργανον τῆς ἐθνικῆς ποιήσεως. Ἡ σχολὴ τῶν Ἀθηνῶν προέκυψεν ἐκ τῆς σχολῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Οἱ ἄμεσοι διδάσκαλοι αὐτῆς ὑπῆρξαν οἱ Σοῦτσοι καὶ ὁ κ. Ραγκαβῆς· ἀλλὰ τὸ Πανεπιστήμιον ἐμπνεόμενον ὑπὸ τῆς ἐπιρροῆς αὐτῶν, προέβη ἔτι περαιτέρω. Προσεπάθησε διὰ τῶν διαγωνισμῶν αὐτοῦ νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ ὑπ' αὐτοῦ εὑνοούμενον σύστημα καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν καθομιλουμένην εἰς τοὺς γραμματικοὺς τύπους τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς. Ἡ σχολὴ ἄρα τῶν Ἀθηνῶν ἐμορφώθη ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου. Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ παράσχωμεν ἰδέαν τινὰ τῶν τάσεων καὶ τῆς ἀξίας αὐτῆς, ἀναλύοντες τὰ ποιήματα τῶν καλλιτέρων αὐτῆς ποιητῶν.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ **Εὐφραισία Κετσέα**

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΙΑΣ ΣΕΙΣΜΟΠΛΗΚΤΟΥ

Ἡ Κωνσταντινούπολις εἶναι οἱ Παρίσιοι τῆς Ἀνατολῆς. Παρίσιοι ὑπὸ ἄλλον τύπον, ἄλλην φυσιογνωμίαν πολὺ ἀσυνήθη, πολὺ ἰδιόρρυθμον. Θὰ ἐλέγομεν οἱ Παρίσιοι τῆς φύσεως, τόσας αὐτὴ ἔχει ἐκεῖ συναθροίσει καλλονὰς καὶ πλοῦτον καὶ εἰκόνας μαγικὰς ἀπείρως ἐναλλασσομένας, ἀμετρήτως ποικίλας εἰς γραμμὰς καὶ χρώματα καὶ σχήματα καὶ μεθυστικὴν γοητείαν. Εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ὡραία τοῦ κόσμου πόλις, ἐνσαρκοῦσα ἐν τῇ ἀείποτε νεαζούσῃ καλλονῇ της τὸν τελειότερον τύπον τῆς ἀριστοτεχνίας, τοῦ μεγάλου, τοῦ εὐγενοῦς, τοῦ πλουσίου.

Καὶ εἰς τὸ προσκύνημα τοῦ κάλλους της μεταβαίνουν ἀπὸ τὰ ἀπώτατα σημεῖα τοῦ κόσμου χιλιάδες προσκυνητῶν καὶ ἀπὸ τῶν ὑγρῶν τοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ Μαρμαρᾶ κόλπων, φαίνεται ἀνὰ πᾶσαν πρωΐαν ἀναδυομένη, ἡ ὡραία τοῦ Κωνσταντίνου πόλις μὲ τὸ γιγάντειον παράστημά της, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἰκονίζεται τὸ μέγα ἱστορικὸν παρελθόν της, καὶ ἀποτυποῦται ἡ σφραγὶς ὅλων τῶν φυλῶν καὶ λαῶν, οἵτινες κατὰ καιροὺς ἐδέσποσαν αὐτῆς.

Ἡ θρησκομανία τῶν Βυζαντινῶν τοῦ μεσαίωνος, ὁ φανατισμὸς τῶν πρώτων Ἑλλήνων χριστιανῶν ἐκδηλοῦται ἔτι μεθ' ὅλην τὴν πάροδον τῶν αἰώνων ἐν τῇ πομπώδει οἰκοδομικῇ τῶν ἀπειροπληθῶν ναῶν, ὧν οἱ θόλοι διατέμνουν ἁπαλά-ἁπαλὰ τὸν ὁρίζοντα διὰ τῶν γραφικῶν καμπυλῶν των.

Ἐπ' αὐτῶν ὁ νῦν κατακτητὴς ὑψοῖ τοὺς παλλεύκους, τοὺς οὐρανομήκεις μιναρέδες του μὲ τὰς ὡς βέλη ὀξείας κορυφάς των, ὡς ὕψωσεν ἐπὶ τῆς βασιλίδος ταύτης τῶν πόλεων τὸ κράτος του καὶ ἐθεμελίωσε τὴν μεγάλην, τὴν γιγάντειον δύναμίν του.

Παμμέγιστοι οἰκοδομαί, πολυτελῆ μαρμαρότευκτα μέγαρα παρατάσσοντα ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν λόφων τοὺς πέντε ἢ ἓξ ὀρόφους των καὶ τὴν ὡραίαν ἀρχιτεκτονικήν των, παλάτια πάλλευκα, μὲ τὰ τριχαπτωτὰ ἐξαρτήματά των καὶ τὰς ἀτελειώτους χρυσᾶς κορυφάς των, πλέοντα εἰς τὰ ἀφρίζοντα κύματα τοῦ Βοσπόρου καὶ τῆς θαλάσσης τοῦ Μαρμαρᾶ εἶναι τὰ μνημεῖα τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐπιδράσεως αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῶν μουσουλμανικῶν ἔτι ἠθῶν καὶ ἐθίμων.

***

Ὁ οὐρανὸς ἦτο αἴθριος, διαυγής, γαλανός, ἀληθὴς οὐρανὸς τῆς Ἑλλάδος. Οὔτε ἓν νέφος εἰς τὸν ὁρίζοντα, οὔτε μία γραμμὴ σκιερὰ ἀνὰ τὸ ἄπειρον. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἐλαφρά, μὲ δροσερὸν πνέοντα ἄνεμον, ἡμέρα μᾶλλον ἀνοίξεως ἢ θερινή. Ἀλλὰ ἡμέρα Τρίτη. Ἡμέρα ἀποφρὰς δι' ὅλον τὸν κόσμον, ἡμέρα φέρουσα τὴν σφραγῖδα καταστροφῶν ἐθνικῶν καὶ πολυειδῶν ἀτυχημάτων.

Ἐξύπνησα ὀλίγον δύσθυμος. Εἶχον νὰ προετοιμάσω κιβώτια, νὰ τακτοποιήσω ἀποσκευὰς διὰ τὴν εἰς Χάλκην ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐγκατάστασίν μας. Ἓν ἐπιστόλιον τῆς καλῆς μου φίλης Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου μὲ ἐξήγαγε τῆς δυσθυμίας

μου. Τὸ Λεύκωμά της μὲ ἀπησχόλησε στιγμάς τινας εὐχαρίστως. Κατώρθωσα οὕτω νὰ συνεχίσω τὴν ἀναρὰν ἐργασίαν μου, καίτοι ἡ ἰδέα τῆς εἰς Χάλκην ἐγκαταστάσεώς μας, ἡμέραν Τρίτην δὲν μοὶ ἐμειδία ποσῶς. Μάτην διεμαρτυρόμην κατ' ἐμαυτῆς διὰ τὴν γελοίαν προληψίν μου, μάτην ἐξανιστάμην κατὰ τῆς ἰδέας, ὅτι ὀλίγον διαφέρω τῶν προληπτικῶν γραϊδίων. Μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ ἀποφασιστικότης μου ἐκλονίσθη καὶ ὡρισμένως ἀνέβαλον τὴν ἀναχώρησίν μας διὰ τὴν ἐπαύριον.

Τὰς μέχρι μεσημβρίας ὥρας μου διῆλθον εὐχαρίστως μετὰ τῆς σεβαστῆς καὶ σοφῆς μου φίλης κ. Σαπφοῦς Λεοντιάδος καὶ τῆς θυγατρὸς καὶ ἐγγονῆς της, αἵτινες ἦλθον εἰς ἐπίσκεψίν μου.

Ἐπὶ ὥραν ὅλην ὡμιλήσαμεν περὶ Κων]πόλεως καὶ τῶν γυναικῶν της, περὶ Ἀθηνῶν καὶ Ἀθηναίων, περὶ φιλολογίας καὶ ἐκπαιδεύσεως, θέματα κοινὰ καὶ τετριμμένα, πλὴν πάντοτε ἐπὶ τοῦ τάπητος, πάντοτε ἐνδιαφέροντα, πάντοτε συγκινοῦντα.

Μόλις εἴχομεν ἀποχωρισθῆ, μόλις ἡ θύρα ἐκλείσθη ὄπισθέν των, καὶ ἐκαλούμεθα εἰς τὸ πρόγευμα. Ἡ Ἀνατολικὴ μαγειρική, μὲ τὰ εὔγευστα καὶ πλούσια καὶ ὀρεκτικὰ καρυκεύματά της ἀποτελεῖ πάντοτε τὴν διαιτάν μας κατὰ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμονήν μας. Μὲ ὄρεξιν κακῶς συγκρατουμένην διηυθυνόμην πρὸς τὴν τράπεζαν, ὅτε ὁ κροταλισμὸς τῶν ὑαλίνων ἐξαρτημάτων τοῦ ὑπὲρ αὐτὴν ἀνηρτημένου πολυελαίου καὶ σύγχρονος κλονισμὸς ὅλου μου τοῦ σώματος ἀνέκοψαν τὸν δρόμον μου.

Σεισμός! εἶπον. Θεέ μου! ἀπήντησαν ταυτοχρόνως ἡ πενθερά καὶ ἡ γραῖα μάμμη, ἐνῷ ὁ σύζυγός μου μὲ ἥρπασεν ἀπὸ τὴν χεῖρα, θέλων νὰ μὲ ἐμποδίσῃ νὰ ἐξέλθω. Ὅλοι μαζὶ συνωστίσθημεν ὑπὸ τὸ τόξον τῆς ἐξωθύρας, ἐνῷ τὸ ἔδαφος ἐκλονίζετο μυκώμενον ὑπὸ τοὺς πόδας μας καὶ νέφη κονιορτοῦ καὶ μαινομένης καταιγίδος καθίστων τὴν θέσιν μας δυσαρεστοτέραν. Αἱ στέγαι τῶν ἀπέναντι οἰκιῶν, προσέκλινον μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος ἐπὶ τῆς ἰδικῆς μας, οἱ συνέχοντες τὴν μίαν μετὰ τῆς ἄλλης τοῖχοι ἠνοιγοκλείοντο ὡς διὰ μαγικῆς δυνάμεως καὶ χώματα, ὡσεὶ διὰ πολλῶν ταυτοχρόνως πτύων ἐξαγόμενα κατέπιπτον, συμβάλλοντα εἰς τὴν ἀπαισιωτέραν ἔτι τοῦ ἀνεμοστροβίλου εἰκόνα.

Εἴμεθα κυριολεκτικῶς εἰς τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἀλματικὴν ἰδιοτροπίαν, εἰς τὴν στροβιλιστικὴν διάθεσιν τῆς γῆς. Μία ἔτι ὑπόκλισίς της, ἓν ἅλμα της πρὸς τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν πλανήτην, μία τῶν νεύρων της διατάραξις, εἷς ἰσχυρὸς ἀπὸ τῶν σπλάγχνων της στεναγμὸς καὶ ἡ γύμνασα τῆς Ἀνατολῆς νύμφη, ἡ χαϊδευμένη τῶν καλυφῶν πρωτεύουσα, τὸ μῆλον τῆς ἔριδος τοῦ κόσμου ὅλου, τὸ ὡραιότερον καὶ φιλοδοξότερον ὄνειρον τῶν Τσάρων, ἡ νανουριστικὴ ἐλπὶς καὶ τὸ ἰδεῶδες τῶν πατέρων καὶ πάππων μας, τὸ προσκύνημα μαυσωλεῖον τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἐθάπτετο ὅλον ὑπὸ τὰ ἐρείπιά του.

Οἱ πιστεύοντες, οἱ εὐσεβεῖς, οἱ ἐν τῇ προσευχῇ ἀντλοῦντες ὑστάτην παραμυθίαν, ὑστάτην ἐλπίδα, ἐξήντλησαν βεβαίως κατὰ τὰς ἐναγωνίους ἐκείνας στιγμὰς ὅλον τὸ προσευχητάριόν των. Ἡ πενθερά μου καὶ ἡ γραῖα μάμμη ἀνάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην. Ἡ τελευταία προσηύχετο μόνον, ἡ πρώτη συνώδευε τὴν προσευχήν της μὲ θερμὰ δάκρυα καὶ μὲ τὴν συχνὴν στοργικὴν ἐπίκλησιν: παιδιά μου.

Ἡμεῖς κάτωχροι δὲν δυνάμεθα οὔτε λέξιν νὰ ἐκστομίσωμεν. Σκεπτόμεθα ὅτι... ἀλλ' ὄχι, εἰς τοιαύτας στιγμὰς ἡ δύναμις τῆς σκέψεως, ἡ λειτουργία τῆς διανοίας σταματᾷ, ὁ λογισμὸς σκοντάπτει. Πᾶσα ἡ αἰσθηματικότης μας, πᾶσα ἡ τῆς καρδίας μας ἀγωνία, πάντες οἱ ὕστατοι πόθοι μας διερμηνεύονται δι' ὑστάτης συνθλίψεως τῶν χειρῶν. Εἶναι ἴσως ὁ ὑπέρτατος ἐπὶ τῆς γῆς ἀποχαιρετισμός μας, τὸ ὕστατον ὑγίαινε πρὸς τὴν ζωήν, πρὸς τὴν χαράν, πρὸς τὰ περὶ μέλλοντος ὄνειρά μας. Καὶ ταχὺς αἴφνης ὁ λογισμὸς ἐξεγείρεται, συντρίβει τὰς ἁλύσεις του καὶ πετᾷ, πετᾷ μακρὰν πρὸς τὴν φωλεάν μας, ἐκεῖ ὅπου τόσοι μᾶς συγκρατοῦν δεσμοί, τόσαι μᾶς συνδέουν ἀναμνήσεις.

Ὁ δαιμόνιος τῆς γῆς χορὸς διακόπτεται πρὸς στιγμήν, ἵνα ἐπαναρχίσῃ ἔτι ὁρμητικώτερος, ἔτι σφοδρότερος. Ἀπὸ τῶν μεσοτοίχων τῶν ἀπέναντι οἰκιῶν τὰ χώματα καταρρέουν ἀποτυφλωτικά, καὶ βρυχηθμὸς ὑπόγειος ὡς λεγεώνων ὅλων μαινομένων θηρίων, ἀποτελεῖ τὸν ἐπικήδειον ὕμνον τῆς καταστρεπτικῆς ἐκείνης τῆς κολάσεως τελετῆς.

Αἱ γυναῖκες ριφθεῖσαι εἰς τὰς ὁδοὺς λυσίκομοι, ἡμιενδεδυμέναι, κραυγάζουσι μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων των. ἐπειδὴ δὲ μᾶς βλέπουν ἐκεῖ ἡσύχους πως, μᾶς περιστοιχίζουν μετὰ τῶν μικρῶν των, ἀναρτῶνται ἀπὸ τῶν φορεμάτων μας καὶ ἐπικαλοῦνται βοήθειαν, ὡτεὶ ἡμεῖς ἠδυνάμεθα νὰ σώσωμεν κἂν ἑαυτούς.

Τὸ θέαμα τώρα ἀποβαίνει σπαρακτικόν. Λησμονοῦμεν πρὸς στιγμὴν τὸν κίνδυνον, ἵνα ἐμπνεύσωμεν ὀλίγον θάρρος εἰς τὰς ἐκ τοῦ φόβου ἡμιθανεῖς ἐκείνας ὑπάρξεις. Ἀλλ' αὐταὶ οὔτε βλέπουν οὔτε ἀκούουν. Πᾶσα τῆς γῆς ἰσχυρὰ κίνησις συνοδεύεται ὑπὸ ἀπαισίως ἀγριωτέρων κραυγῶν καὶ αἱ ἐκ τοῦ προχείρου τελευταῖαι ἐπιθανάτιοι προσευχαὶ καὶ οἱ σπαραξικάρδιοι ἐναγκαλισμοὶ τῶν μητέρων μετὰ τῶν τέκνων των καθιστοῦν τὴν εἰκόνα τοῦ κινδύνου ἔτι τραγικωτέραν.

Εἰς τὸν κῆπον τῶν Μνηματακίων.

Αἱ κραυγαὶ τῶν ἀλλοφρόνων γυναικῶν μὲ εἶχον ἐκνευρίσει, μὲ ἔκαμαν νὰ λησμονήσω τὸν κίνδυνον καὶ νὰ ἐπιθυμῶ ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὸ κέντρον ἐκεῖνο τῆς κολάσεως.

Ὁ σεισμὸς ἤδη εἶχε καταπαύσει. Ἡ γῆ ἀνέλαβε τὴν ἡσυχίαν της, πραϋνθεῖσα, σιγήσασα, ἴσως ἐν μεταμελείᾳ διὰ τὸ κακὸν τοῦ ὁποίου ἐγένετο πρόξενος, ἴσως συγκινηθεῖσα ἐκ τῶν ἐπιθανατίων οἰμωγῶν τῶν ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῆς μεγάλης ἀγορᾶς ψυχορραγούντων καὶ ἐκ τῶν κλαυθμῶν καὶ ὀδυρμῶν τῶν ἐν μιᾷ στιγμῇ ἀπορφανωθέντων.

Αἱ κραυγαὶ ἐκεῖναι τῶν γυναικῶν αἱ τρομεραὶ καὶ ἀπαίσιοι αἱ καὶ μετὰ τῶν σεισμὸν συνεχιζόμεναι μὲ εἶχον ἐξαντλήσει Οὔτε ὁ φόβος ἐπαναλήψεως, οὔτε ὁ κίνδυνος καταπλακώσεως ἠδύναντο νὰ μὲ συγκρατήσουν πλέον εἰς τὴν κόλασιν ἐκείνην τοῦ κλαυθμοῦ.

Ἀνήλθομεν τὰ τρία πατώματα τοῦ διαμερίσματός μας, ἐνεδύθημεν, παρελάβομεν ὅ,τι εἴχομεν πολύτιμον καὶ κατήλθομεν εἰς ἀναζήτησιν ἀμάξης, ἥτις οὐδαμοῦ εὑρίσκετο. Ἡ πενθερά μου λαβοῦσα ἐν τῇ παραζάλῃ της τὸν πῖλον τοῦ υἱοῦ της ἀντὶ τοῦ ἰδικοῦ της μᾶς ἠκολούθησεν.

Ἡ εἰκὼν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἀλλάσσει. Τὸ τέως τραγικὸν ἀρχίζει νὰ προσλαμβάνῃ κωμικὸν χαρακτῆρα. Ἡ περιβολὴ τῶν διασχιζόντων τοὺς δρόμους κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶναι παράδοξος.

Αἱ φιλάρεσκοι καὶ φιλόκομψοι λεβαντῖναι εἶναι ἐντελῶς ἀγνώριστοι.

Οἱ ἄνδρες των οἱ κομψευόμενοι πάντοτε, καὶ ἰδίᾳ οἱ νέοι οἱ τόσον ὁμοιάζοντες κατὰ τὴν κομψότητα τὰ ἐπὶ τῶν ὑαλίνων προθηκῶν ἀνδρείκελα τοῦ συρμοῦ, τρέχουν ἤδη ἄλλος μὲ ἓν ὑπόδημα καὶ μίαν παντούφλαν, οἱ πλεῖστοι χωρὶς λαιμοδέτην, ἢ μόνον μὲ τὸ ὑποκάμισον, ὠχροί, μὲ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἀνωρθωμένας, προσφέροντες τὰς βοηθείας των εἰς τὰς ἀπεγνωσμένας συζύγους καὶ ἀδελφάς. Ἐλησμόνησα ἤδη τὸν κίνδυνον. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω σταματῶ καὶ περιφέρω τὸ βλέμμα μου καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς ἐπὶ τοῦ κήπου τῶν μνηματακίων μεγάλης ὁδοῦ. Εἰς τὴν ἀπειροποίκιλον καὶ κωμικὴν εἰκόνα τὴν πυρεττωδῶς ἐξελισσομένην καὶ ἐπ' ἄπειρον ἀνανεουμένην, μόνα θύματα πραγματικά, ἐκτάδην κείμενα, ἐξαρθρωμένα καὶ κατασυντετριμμένα εἶναι τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων πολλοὶ σκοντάπτουν· καὶ οἱ στύλοι των ἐξηπλωμένοι ἀναπαυτικῶς ἀρνοῦνται πᾶσαν συνδρομὴν των διὰ τὴν μεταφορὰν τῆς τρομερᾶς εἰδήσεως.

Ἡ πενθερά μου γυνὴ εὐτραφής, πολύσαρκος, μὲ παρειὰς ἐρυθράς, μὲ ἀτημέλητον κτένισμα καὶ μὲ τὸν ἀνδρικὸν πῖλόν της πίπτοντα, ὁτὲ πρὸς τὸ δεξιὸν καὶ ἄλλοτε πρὸς τὸ ἀριστερὸν οὖς της, στηρίζεται ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ υἱοῦ της ἀφελῶς, ἐνῷ ἐγὼ κακῶς συγκρατῶ τὸν ἐκ τῆς κωμικῆς αὐτῆς ἐνδυμασίας της γέλωτα.

Εἰσερχόμεθα εἰς τὸν κῆπον τῶν Μνηματακίων. Ὅλον τὸ Πέραν συνωθεῖται ἐδῶ. Ὁ ὁρίζων εἶναι εὐρύς, ἀπέραντος, αἱ οἰκίαι ἀπέχουν πολύ, καὶ ὁ οὐρανὸς γαλήνιος ἤδη, μὲ σαπφειρίνους ἀποχρώσεις, φαίνεται μειδιῶν τὰ γλυκύτερα μειδιάματά του καὶ γελῶν ἴσως, διότι ἐν μικρὸν ἅλμα ἑνὸς μικροσκοπικοῦ πλανήτου του τοιαύτην ἐπέφερεν ἀναστάτωσιν εἰς τόσα λογικὰ ὄντα. Ἀντὶ τῆς συνήθως εἰς τὸν κῆπον αὐτὸν παιανιζούσης μουσικῆς, ἤδη ἀκούεται μόνον ὁ ἦχος τῶν συγκρουομένων ποτηρίων, διότι ὅλαι καὶ ὅλοι ζητοῦν νὰ βρέξουν τὸν ἀπεξηραμένον ἐκ τοῦ τρόμου λάρυγγα των μὲ ὀλίγον ὕδωρ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν σπαρακτικὴ κραυγὴ προδίδει τὴν ἔκρηξιν νεύρων κακῶς συγκρατουμένων καὶ λυγμοὶ χωρὶς δάκρυα, ἢ δάκρυα χωρὶς λυγμοὺς προδίδουν τὴν ψυχικὴν διατάραξιν τῶν τοιοῦτον κλονισμὸν ὑποστάντων.

Οἱ εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ τὰς ἐργασίας των διημερεύοντες ἄνδρες ἀνέρχονται ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον καὶ σκορπίζονται εἰς τοὺς κήπους καὶ τὰ τουρκικὰ νεκροταφεῖα εἰς ἀναζήτησιν τῶν οἰκογενειῶν των.

Διαδόσεις ποικίλαι κυκλοφοροῦν ἐφ' ὅσον ἡ ὥρα παρέρχεται. Κατεστράφη ἡ πόλις λέγουν. Ἔπεσεν ἡ ἀγορὰ καὶ κατεπλάκωσε πάντας τοὺς ἐν αὐτῇ. Αἱ νῆσοι κατεπόθησαν ὑπὸ τὰ κύματα. Ἡ γῆ ἐσχίσθη. Οἱ μιναρέδες κατέπεσαν.

Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀριστοκρατία καὶ καὶ ὄχλος. Ὅλοι ἀνάμικτοι συμφύρονται καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ἑκατομμυριούχου τραπεζίτου πίνει σταγόνας τινὰς οἴνου, πρὸς ἀποσόβησιν τῶν συνεπειῶν τοῦ τρόμου, ἐκ τοῦ ποτηρίου, τὸ ὁποῖον μόλις ἀπέσπασε τῶν χειλέων της πτωχὴ γυμνόπους ἐπαῖτις. Οὐδέποτε ὁ κῆπος τῶν Μνηματακίων ἐφιλοξένησε τόσας χιλιάδας κόσμου ὑπὸ τόσον ποικίλας καὶ διαφόρους μορφάς. Οὐδέποτε μωσαϊκὸν ἀπετελέσθη ἀπὸ τόσον πολυχρώμους καὶ πολυσχήμους ψηφῖδας Οὐδέποτε εἰκὼν ἀριστοτεχνικὴ ὅσον ἔξοχος καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἠδυνήθη νὰ παραστήσῃ γωνίαν ἔστω μικρὰν τοῦ πρωτοφανοῦς τούτου συμπλέγματος. Ἀνὰ χιλιάδας Ἑβραῖοι, Τοῦρκοι, Γερμανοί, Ἕλληνες, Γάλλοι, Ἄγγλοι, Ἄραβες, Ἰταλοί. Σλάβοι, Ρῶσσοι, Βούλγαροι, Βλάχοι, ὅλοι οἱ λαοὶ καὶ ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου, συγκεντρωμένα ἐκεῖ, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος πάντες συνεχόμενοι, τὴν αὐτὴν γωνίαν τῆς ἀσφαλοῦς γῆς διεκδικοῦντες, τὴν αὐτὴν πανολεθρίαν φεύγοντες.

Αἴφνης αἱ σάλπιγγες ἠχοῦσιν, ὁ στρατὸς τίθεται εἰς κίνησιν, αἱ πυροσβεστικαὶ ἀντλίαι μεταφέρονται ἐν ἀλλαλαγμῷ τῶν τρεχόντων στρατιωτῶν: Φωτιά! ὡσὲ μὴ ἤρκει ἡ ἐκ τοῦ σεισμοῦ καταστροφή. Τὸ πῦρ ἤδη νέμεται τρεῖς τέσσαρας συνοικίας τῆς πόλεως καὶ τοῦ Πέραν.

Καὶ ὁ ἥλιος ἐκ τῶν ἄνω, γελαστός, φαιδρός, σκορπίζει τὰ ἀδαμάντινα βέλη του ὡς ὑπερτάτης ἠρεμίας καὶ γαλήνης εἰρωνεία, καὶ μειδιᾷ πρὸς τὴν τέως ὀργιῶσαν καὶ μαινομένην γῆν, ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῆς ὁποίας νεκρὰ καὶ ἄμορφα σπαίρουσι τὸν ὕστατον τῆς ζωῆς σπαραγμὸν τὰ θύματα τῆς καταστροφῆς ἀνερχόμενα ἴσως εἰς δεκάδας ἑκατοντάδων.

Ὁ τόπος τῆς καταστροφῆς

Μόνον ἡ ἀγορὰ (τὸ τζαρσὶ) τὸ ἀπέραντον τοῦτο θολωτὸν Βυζαντινὸν κτίριον καλύπτει ὑπὸ τὴν κατερρειπωθεῖσαν στέγην του καὶ ὑπὸ τοὺς βαρεῖς τοίχους της περὶ τοὺς χιλίους ἴσως νεκρούς. Αἱ νῆσοι, ἰδίᾳ ἡ Χάλκη καὶ ἡ Πρίγκηπος, τὰ προάστεια, ἐν οἷς τὸ τοῦ ἁγίου Στεφάνου καὶ τόσα ἄλλα πρὸς τὴν θάλασσαν τοῦ Μαρμαρᾶ ἀριθμοῦν τὰ θύματα κατὰ ἑκατοντάδας. Σχολεῖα κατέπεσαν, νοσοκομεῖα καὶ φρενοκομεῖα μετεβλήθησαν εἰς ἐρείπια καὶ οἱ παράφρονες ὅλοι ἐν τῇ ὑπερτάτῃ ἐκείνῃ τοῦ κινδύνου στιγμῇ, ὡσὲ ἀνακτήσαντες τὸ λογικόν των, ὥρμησαν ὅλοι εἰς τὸν περίβολον καὶ γονικλιτῶς ἐφαίνοντο ψιθυρίζοντες προσευχὰς καὶ ἐπικαλούμενοι τὴν θείαν βοήθειαν.

Ὁ ὑπὸ τοῦ πανικοῦ κατεχόμενος κόσμος, ὁ διεσπαρμένος ἀνὰ τοὺς κήπους καὶ τὰ ὀθωμανικὰ νεκροταφεῖα δὲν ἐτόλμα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πόλιν. Ὁ τῶν Μνηματακίων καὶ τοῦ ταξιμιοῦ κῆπος ὑπῆρξε τὸ κέντρον τῆς κατασκηνώσεως τῶν μὴ δυνηθέντων νὰ ἀναχωρήσωσιν ἀμέσως εἰς τὸν Βόσπορον ἢ εἰς τὰς μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένας ἐξοχάς. Ἡ ἔξοδος τῶν Ἑβραίων ἐξ Αἰγύπτου καὶ ἡ κατασκήνωσίς των πρὸ τῆς γῆς Χαναὰν ἐπανελήφθη οὕτω ἐν πλήρει δεκάτῳ ἑνάτῳ αἰῶνι.

Περὶ τὴν ἑσπέραν τῆς ἐπαύριον ἐπεσκέφθημεν τὸν κῆπον τοῦ ταξειμιοῦ, εὑρισκόμενον εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ Σταυροδρομίου καὶ δεσπόζοντα τοῦ Κερατίου κόλπου. Εἶχε καταντήσει ἀγνώριστος. Τὰ περικαλλῆ ἄνθηρά του μὲ τὰ πολύχρωμα ἄνθη των ἐχρησίμευσαν ἤδη ὡς δάπεδον τῶν πολυσχήμων καὶ ἀπειραρίθμων σκηνῶν, αἵτινες εἰς συνεχεῖς ἁλύσεις ἐξετείνοντο ἀνὰ πᾶσαν αὐτοῦ διεύθυνσιν. Κλινοσκεπάσματα, τραπεζομάνδηλα, σινδόναι, τάπητες, πολύτιμοι ἢ ρακώδεις, γυναικεῖα σάλια, τέλος ὅ,τι ἕκαστος διέθετε ἐχρησίμευσαν πρὸς σχηματισμὸν πρόχειρον σκηνῆς, ὑπὸ τὴν ὁποίαν συνωθοῦντο ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιὰ καὶ οἰκόσιτα ζῶα, ὅλοι ἀναμίξ, μὲ πρόσωπα ὠχρά, μὲ ὀφθαλμοὺς μελανοκύκλους, μὲ ἔκφρασιν ἀπερίγραπτον ἐναγωνίου μελαγχολίας. Ἐφ' ὅσον ἐπροχωροῦμεν τὸ θέαμα ἐφαίνετο πρωτοτυπώτερον, γραφικώτερον. Ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν σκηνῶν οὐδεμία ὡμοίαζε πρὸς τὴν ἄλλην. Ὑπῆρχον μάλιστα καὶ πολὺ φιλόκαλοι καὶ πολὺ κομψαί, ὁμοιάζουσαι πρὸς Ἰνδικὰς παγίδας ἢ πρὸς ἀραβικὰς καλύβας. Πρόχειρος ἀγορὰ εἶχε σχηματισθῆ ἐκεῖ ἐπὶ τῆς εἰσόδου καὶ μικροπωληταὶ ἄρτων καὶ ποτῶν κρεάτων καὶ καρπῶν καὶ παντοειδῶν ἐδωδίμων ἐτέλουν ἐκεῖ τὸ ἐμπόριόν των. Καὶ οἱ χθὲς ἴσως ὑπὸ χειροκτιοφόρων ὑπηρετῶν σερβιρόμενοι, ἠρκοῦντο σήμερον εἰς ἓν τεμάχιον κρέατος καὶ ἄρτου, τὸ ὁποῖον ἔτρωγον ἐπὶ τῶν γονάτων των, ἐνῷ οἱ γερόντότεροι καὶ αἱ γραῖαι ἠρκοῦντο εἰς ἐπίμονον καὶ συνεχὲς κάπνισμα, ζητοῦντες ἐν ταῖς ἀπὸ τοῦ στόματός των ἀναλυομέναις πυκναῖς τοῦ καπνοῦ τολύπαις ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν, καὶ φιλοσοφοῦντες ἐπὶ τῆς ματαιότητος τῶν γηΐνων πραγμάτων.

Πέραν ἡ Χρυσούπολις ἤναπτεν ἤδη τὰς ἐκ τῆς χρυσῆς ἀντανακλάσεως τοῦ δύοντος ἡλίου ἀπαστραπτούσας πυράς της, ἐνῷ ὁ Βόσπορος ὡς ταινία ἀργυρᾶ ἐκύλιεν ἠρέμως τὰ ὕδατά του, ἐγκατοπτρίζων ὅλα τὰ κάλλη τῶν Εὐρωπαϊκῶν καὶ Ἀσιατικῶν ἀκτῶν του καὶ διασχιζόμενος ὑπὸ τόσων μυστηριωδῶν καϊκίων, τῶν ὁποίων ἡ θέα βυθίζει τὸν θεατὴν εἰς κόσμον ρεμβασμῶν καὶ ὀνείρων.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΜΕΣΟΝ

Ἡ μουσικὴ εἶναι δυνατὸν εἴς τινας περιστασεις νὰ καταστῇ θεραπευτικὸν μέσον. Τοῦτο καὶ ἡ Βίβλος τῶν Ἑβραίων πιστοποιεῖ πρὸ μακρῶν ἐτῶν διὰ τοῦ παραδείγματος τοῦ βασιλέως Σαούλ, καὶ εἰς φρενολόγος τοῦ Πορτομούθου, ὁ ἰατρὸς Βλάκμαν, ἔσχε τὴν περιέργειαν νὰ ἐξετάσῃ, μετὰ τὸν Ρῶσσον Δογιὲλ, ὅστις πρῶτος ἐπεχείρησε τοιαῦτα πειράματα.

Ἐκ πολυπλήθων παρατηρήσεων συναχθεισῶν εἰς τὸ κάτεργον τῆς Ποτλάνδης, καταδείκνυται ὅτι ἡ ἐπενέργεια τῆς μουσικῆς ἐπιδρᾷ ἀνακλαστικῶς ἐπὶ τῶν νευρικῶν κέντρων, ἅτινα ρυθμίζουσι τὸν ροῦν τοῦ αἵματος. Ἐξ αὐτῆς παράγεται αἰσθητὴ διάτασις τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων, καὶ κατὰ συνέπειαν, μεγαλειτέρα ταχύτης τῆς κυκλοφορίας, μετ' αἰσθητῆς ἐπίσης θερμότητος. Ἐπειδὴ ἡ γενικὴ ἐργασία τῆς θρέψεως, εἶναι στενῶς συνδεδεμένη μετὰ τῆς ταχύτητος τῆς κυκλοφορίας, συνεπάγεται ὅτι ἡ μουσικὴ ὡς ὑποβοηθητικὸν τῆς θρέψεως τῶν ἱστῶν, χρησιμοποιεῖται κατὰ περιστάσεις, ὡς θεραπευτικὸς παράγων ποιᾶς τινος ἀξίας.

Τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα συμφωνοῦσι πρὸς τὰς παρατηρήσεις τοῦ Δογιὲλ συνοψιζομένας ὡς ἑξῆς:

1ον Ἡ μουσικὴ ἐξασκεῖ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος.

2ον Ἡ ἐπιρροὴ αὕτη ἐνδείκνυται ὁτὲ μὲν δι' αὐξήσεως, ὁτὲ δὲ δι' ἐλαττώσεως τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως.

3ον Ἀλλὰ σχεδὸν πάντοτε ἐπιφέρει αὕτη παρὰ τοῖς ζώοις, ὡς καὶ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ ἐπιτάχυνσιν τῶν παλμῶν τῆς καρδίας.

4ον Αἱ ποικιλίαι τῆς κυκλοφορίας αἱ παραγόμεναι ὑπὸ τῶν μουσικῶν ἤχων, συμπίπτουν μὲ τὰς μεταλλαγὰς τῶν συνεχῶν ἀναπνευστικῶν κινήσεων.

5ον Εἶναι δὲ αὗται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον μακραὶ ἀναλόγως τοῦ τόνου καὶ τῆς ἐντάσεως τῶν ἤχων.

6ον Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ταῦτα, αἱ ἀτομικαὶ εἰδικότητες, καὶ ἰδίως ἡ ἐθνικότης, εἶναι κυριώτατα στοιχεῖα.

Ὅλα τὰ ἔργα ταῦτα κατέληξαν, κατὰ τὴν Ἀγγλικὴν συνήθειαν, εἰς τὴν σύστασιν πειραματικῆς ἑταιρίας, ἐπονομασθείσης «ἡ Γίλδα τῆς Ἁγίας Κικιλίας» ἀνηγόρευσε δὲ πρόεδρόν τὸν προεστῶτα τοῦ Οὐεστμίνστερ αἰδεσιμώτατον Χάρφορδ. Ἡ νέα αὕτη ἑταιρία προὐτίθεται ν' ἀποδείξῃ ἐπὶ πολυαρίθμων ἀσθενῶν τὴν ἐπίδρασιν τῆς μουσικῆς ὡς κατευναστικοῦ φαρμάκου ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ καὶ φυσικοῦ τῶν ἀνθρώπων. Νὰ μορφώσῃ μουσικοὺς νοσοκόμους, πάντοτε ἑτοίμους νὰ σπεύδουν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῶν ἰατρῶν.

Καὶ νὰ ἐγκαθιδρύσῃ εἰς κεντρικόν τι σημεῖον τῆς Βρεταννικῆς Μητροπόλεως «σταθμὸν μουσικῆς βοηθείας» ἔνθα αἱ ἀνανεώσεις τῶν ἐκτελεστῶν θὰ γίνωνται ἡμέρας τε καὶ νυκτός, ἵνα μεταδίδωσι κύματα ἤχων, διὰ τηλεφωνικῆς ὁδοῦ, εἰς ὡρισμένας αἰθούσας ἑκάστου μεγάλου νοσοκομείου.

Τὰ ἐπιτελεσθέντα πειράματα ἐπὶ τῶν διδομένων τούτων, παρήγαγον ἤδη ἀποτελέσματα λίαν ἐνδιαφέροντα. Ἓν τῶν σπουδαιοτέρων ὑπῆρξεν ὅτι ἐπέβαλον σιγὴν εἰς τὰς αἰθούσας τῆς χειρουργικῆς, τὰς ὑποβληθείσας εἰς τὴν μουσικὴν ἐπενέργειαν, καὶ μετέδωκαν εἰς τοὺς μᾶλλον τεταραγμένους τῶν ἀσθενῶν ἀνακουφιστικώτατον ὕπνον.

Εἰς Χαλεμσβούργ συνέστη ἑταιρία κυριῶν νοσοκόμων, ἵνα ἐκτελῇ καθ' ἡμέραν μουσικὴν ὀργανικὴν καὶ φωνητικὴν εἰς τοὺς ἐγχειριζομένους. Παρετηρήθη λοιπὸν ὅτι ἡ θερμοκρασία τῶν ἀσθενῶν τούτων ἐπαισθητῶς κατήρχετο, καὶ ἡ πάθησίς των ἐμφαντικώτατα ἀνεκουφίζετο.

Τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα ἐπετεύχθησαν καὶ εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Βοστώνης.

Τὸ ὄργανον ὅπερ φαίνεται ἐξασκοῦν τὴν μᾶλλον καταπραϋντικὴν ἐπενέργειαν εἶναι τὸ τετράχορδον.

Εἰς πλείστας δὲ περιστάσεις ἀκαταβλήτου ἀϋπνίας ἐπιτυγχάνουσιν ἐξαίρεται ἀποτελέσματα δι' ἑνὸς ἁπλοῦ μουσικοῦ κιβωτίου τιθεμένου εἰς κίνησιν εἴτε ὑπὸ τῆς κινήσεως ὡρολογίου τινός, εἴτε ὑπὸ ἠλεκτρικοῦ κινητῆρος.

Ὅσῳ φανταστικὰ καὶ ἂν φαίνωνται τὰ γεγονότα καὶ τὰ συμπεράσματα ταῦτα τοῦ δόκτωρος Βλάκμαν, δύναταί τις προσεχῶς νὰ προΐδῃ νέαν δρᾶσιν εἰς τοὺς ἀέργους μουσικούς, ἀποτελουμένην ἐκ τῶν εἰδικῶν θεραπειῶν, καὶ τῶν κατ' οἶκον μεταβάσεων αὐτῶν, πρὸς παροχὴν ἀναισθητικῶν συνεδριάσεων παρὰ τὴν ἐπώδυνον κλίνην τῶν ἀσθενῶν.

Ἐν Λονδίνῳ τὸ πρᾶγμα ἤδη ἐξῆλθε τῶν ὁρίων τῆς ὑποθέσεως, καὶ ἀναμφιβόλως θὰ εἰσέλθῃ μετ' ὀλίγον εἰς τὰ ἔθιμα τῆς μεγάλης αὐτῆς χώρας.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Ἄννα Σερουΐου.

ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Ἡ δεσποινὶς Ἀνθὴ Βασιλειάδου εἶχεν ἀποφοιτήσει πρὸ πολλοῦ χρόνου τοῦ Ἀρσακείου Παρθεναγωγείου. Δὲν τὴν ἐπτόησεν ὅμως ἡ ἐκ νέου ἐπανάληψις τῶν γυμνασιακῶν μαθημάτων καὶ ἡ προπαρασκευὴ διὰ νέαν ἐξεταστικὴν δοκιμασίαν.

Διδάσκουσα τὰ μαθηματικὰ εἰς τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον ἀπὸ αὐτῆς τῆς συστάσεως αὐτοῦ, οὔτε κατὰ τὰς παραμονὰς αὐτὰς τῶν ἐξετάσεών της διέκοψε τὴν πρὸς τὰς ἀπόρους ἐργάτιδας διδασκαλίαν της. Μὲ τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα, ἥτις τὴν χαρακτηρίζει ἐξηκολούθησεν ἐργαζομένη καὶ δι' ἑαυτὴν καὶ διὰ τοὺς ἄλλους.

Αἱ ἐξετάσεις της ἐν τῷ α'. γυμνασίῳ καὶ ὁ ἐπίζηλος βαθμὸς «λίαν καλῶς» οὗ ἔτυχε παρὰ τῆς ἐκεῖ ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς

πῆρξεν ἡ πρώτη ἱκανοποίησίς της διὰ τὴν ἀπὸ τοῦδε ἀρχομένην ἐπιστημονικὴν μόρφωσίν της.

Ἡ δὶς Ἀνθὴ Βασιλειάδου, εἶναι ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ τακτικωτέρων συνεργατίδων τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν», ἐπιδοθεῖσα ἰδίᾳ εἰς μεταφράσεις ἐκλεκτῶν διηγημάτων καὶ ὡραίων περιγραφικῶν μελετῶν.

Ἤδη προτίθεται νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὴν ἰατρικὴν τοῦ Πανεπιστημίου μας σχολήν, ἐν ᾗ θέλει βεβαίως διακριθῆ. Ἐμβριθής, νοημονεστάτη, μὲ μεγάλην κρίσιν, θέλει ἀποβῆ ἀνακτιρρήτως μία τῶν ἐξοχωτέρων ἐπιστημόνων μας ἰατρῶν καὶ θέλει καταλάβει διαπρεπῆ θέσιν ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» μετέχουσα τῆς χαρᾶς της διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῶν γυμνασιακῶν αὐτῆς ἐξετάσεων, τὴν συνοδεύει ἐν τῇ νέᾳ ἐπιστημονικῇ τοῦ βίου της πορείᾳ διὰ τῶν θερμῶν καὶ εἰλικρινεστάτων εὐχῶν της.

ΤΟ ΜΕΙΔΙΑΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΑΚΡΥ!

Μειδία ὅταν τῆς ψυχῆς ἀνοίγεται ἡ πύλη
ὅπως εἰσρεύσῃ τῆς χαρᾶς ἡ αἴγλη ἡ οὐρανία.
Κ' ὅταν τὸ πνεῦμα τὸ οἰκοῦν ἐν τῇ ζῳώδει ὕλῃ
μεταρσιοῦτ' ἐν τῷ κενῷ ἐν μέθῃ θεσπεσίᾳ.

Μειδία ὅταν ἐννοῇς ἐν σοὶ τερπνὴν εὐδίαν
ὁποταν μέγουν ἤρεμα τὸ πνεῦμα κι' ἡ καρδία.
Κι' ὅταν ἐντὸς τοῦ στήθους σου ἐγείρει τρικυμίαν
μαύρων παθῶν ἡ θύελλα, καὶ τότε, ναί, μειδία!

Μειδία ὅταν ἡ Ἠὼς αὐγάζουσα προβάλλῃ
ὅταν ἀκτῖνας χρυσαυγεῖς φαιδρὸς ὁ Φοῖβος ρίπτει.
Ὅταν λυκόφως ἐπιστῇ, ὅταν ἡ νὺξ καλύπτῃ
μὲ πέπλον μέλανα πυκνὸν τῆς φύσεως τὰ κάλλη.

Μειδία ὅταν μειδᾷ ἡ γῆ ἀνθοστεμμένη
ὅταν γελᾷ ὁ οὐρανὸς ἐν γαληνῇ αἰθρίᾳ.
Ἀλλ' ὅταν καὶ τῶν κόσμων της γυμνὴ ἡ φύσις μένῃ.
Κι' ὅταν τὰ νέφη ἀλλοιοῦν τὸν οὐρανόν, μειδία.

Μειδία! ὅταν μειδιᾷς τὸ πᾶν εἰς λήθην ρίπτεις
τῆς ἀνσθυμίας ἀπωθεῖς τὴν σκιερὰν ἀχλύδα,
ὑπὸ φαιδρὸν μειδία μα πᾶσαν ὀδύνην κρύπτεις,
αὐτὸ τὴν θλίψιν περισπᾷ καὶ φέρει τὴν ἐλπίδα.

Μειδία, πάντοτε ὦ ναί! πλὴν ὅταν ὅταν μόνον
ἐταστικὸν τὸ ὄμμα σου τὸ πένθος ἀντικρύσῃ.
Ὅταν ἰδῇ τὴν συμφορὰν ὅταν ἰδῇ τὸν πόνον
ὦ! τότε δάκρυ θαλερὸν καὶ συμπαθὲς ἂς χύσῃ.

Εἶνε ἀκτὶς ἐξ οὐρανοῦ ὁ γέλως, διαχέει
τῆς εὐφροσύνης τὴν πνοὴν τὴν χαρμονὴν σκορπίζει.
Ἀλλ' ὅταν δάκρυ συμπαθὲς δι' ἄλλον πόνον ρέει
ἀπὸ τὸ ὄμμα εὐσυχοῦς, ὦ! πῶς ἀνακουφίζει!

Τὸ ἱλαρὸν μειδίαμα ὁ Πλάστης ἀποστέλλει
ὅπως φαιδρύνῃ τῆς μορφῆς τὸ τεθλιμμένον ἦθος,
ἀλλὰ στὸ δάκρυ τὸ θερμὸν τὸ συμπαθὲς ἐντέλλει
νὰ ρίπτῃ βάλσαμον γλυκὺ εἰς τετρωμένον στῆθος.

Μειδία πάντοτε ὦ ναί! ἀλλὰ καὶ δάκρυ χύνε
ὁπαταν ἄλγος ψυχικὸν ν' ἀνακουφίσῃ μέλλῃ.
Ὁ γέλως φέρει τὴν χαρὰν ὁπόσαν ἀνατέλλῃ
πλὴν τῆς ζωῆς ναὶ ὁ δοτὴρ τὸ δάκρυ πάλιν εἶναι

Ξανθίππη. Ι. Καλοστύπη.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Τὴν ὑπὸ τῆς συμπαθοῦς καὶ εὐπαιδεύτου δεσποίνης τῆς πόλεώς μας κ. Κεφαλᾶ καὶ τῆς μὶς Πάλμερ ἱδρυομένην Διεθνῆ Βιβλιοθήκην ηὐδόκησε νὰ λάβῃ ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν Προστασίαν της ἡ ἡγεμονὶς Σοφία, κατανοοῦσα τὸν διὰ τῆς ἱδρύσεως τῆς βιβλιοθήκης ταύτης ἐπιδιωκόμενον σκοπόν.

Ὡς ἀνηγγείλαμεν ἤδη τὰ ἐκλεκτότερα τῶν συγγραμμάτων τῆς ξένης φιλολογίας θὰ εἰσαχθῶσιν οὕτω καὶ παρ' ἡμῖν, ἡ μελέτη δ' αὐτῶν θὰ εἶναι προσιτὴ εἰς πᾶσαν συνδρομήτριαν, καταβάλλουσαν τὴν συνδρομήν της ἀπὸ τῆ; 20ης 7βρίου, ἐν τῇ οἰκίᾳ Φ. Πάλλη παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.

Ἐλπίζομεν ὅτι θέλει κατανοηθῆ παρὰ τῶν κυριῶν τῆς πόλεώς μας ἡ ἐκ τῆς συστάσεως τῆς βιβλιοθήκης ταύτης προσγενησομένη ὠφέλεια καὶ ὅτι θέλει τύχει ὑποστηρίξεως ἀναλόγου πρὸς τὸ ἐξ αὐτῆς προσδοκώμενον φιλολογικὸν κέρδος.

ΤΟ ΦΑΛΗΡΟΝ

Τὸ καταφύγιον τῶν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καιομένων εἰς τὴν ἀσφυκτικὴν κάμινον τῶν Ἀθηνῶν εἶναι τὸ Φάληρον, τὸ δροσερόν, μὲ τὴν γαλανήν του θάλασσαν καὶ τὰ ἀπαράμιλλα καθ' ὅλον τὸν κόσμον λουτρά του, τὸ Φάληρον μὲ τὴν ὡραίαν ἐξέδραν του, μὲ τὰ πλούσια καὶ μεγαλοπρεπῆ ξενοδοχεῖά του, μὲ τὰ θέατρα καὶ τὰ ᾠδικὰ καφενεῖα του.

Ἡ συνήθεια ἐπεκράτησε φέτος νὰ κατέρχωνται εἰς τὸ Φάληρον μετὰ τὸ δεῖπνον. Καὶ ὅμως ἀληθῶς μαγικόν, ἀληθῶς εὐχάριστον καὶ τερπνόν, ἀληθῶς ὑγιεινὸν τὸ Φάληρον εἶναι πρὸ τῆς δύσεως τοῦ Ἡλίου.

Ἡ διὰ τοῦ τροχιοδρόμου μετάβασις ἀποτελεῖ ὡραῖον καὶ ἀναπαυτικὸν ἀνὰ τοὺς ἀγροὺς περιπατον, αἱ ἀνὰ πᾶν δ' ἡμίωρον ἀνερχόμεναι καὶ κατερχόμεναι ἁμαξοστοιχίαι, ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐκκινοῦσαι καθιστοῦν τὴν εἰς τὸ Φάληρον μετάβασιν εὔκολον καὶ ἄκοπον διὰ τοὺς εἰς πᾶν σημεῖον τῆς πόλεως κατοικοῦντας.

Ὁ κ. Βωτύ, ὁ ἀκαταπόνητος καὶ δραστηριώτατος διευθυντὴς τῶν τροχιοδρόμων διὰ τῆς εὐθηνῆς καὶ τόσον εὐκόλου μεταφορᾶς κατώρθωσε νὰ δώσῃ τόσην ζωὴν εἰς τὴν μοναδικὴν ταύτην ὅασιν τῆς πρωτευούσης, διὰ τῆς τελειοποιήσεως δὲ τῶν λουτρῶν τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου καὶ τῆς ἀδιαφιλονικήτου ὑπεροχῆς των ἐπὶ τῶν τοῦ νέου κατώρθωσε καὶ τὸν βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον συνοικισμὸν τούτου.

Ἐδῶ ἡ φύσις εἶναι ἀγρία, ἀλλ' ἀσυγκρίτως ποιητικὴ καὶ μεγαλοπρεπής. Ἐδῶ δὲν ἔχετε προκυμαίαν κανονικῶς ἐστρωμένην καὶ ἠλεκτρικὸν φῶς, ἀλλὰ βράχους πολυσχήμους, ἐφ' ὧν τὸ κῦμα συντρίβεται καὶ ἐκσπᾷ εἰς διαφόρους χειμάρρους ἰριδοειδῶν ἀφρῶν. Ἐδῶ διέρχεταί τις στιγμὰς γοητευτικὰς κατὰ τὰς σεληνοφεγγεῖς νύκτας, ἐδῶ οἱ ἀποφεύγοντες τὸν ἐψιμυθιωμένον βίον τῆς ἐπιδείξεως μετὰ τὸ δροσερὸν λουτρόν των καὶ λιτὸν δεῖπνον ἐπὶ τῶν βράχων τονίζουσιν ἄσματα χαρᾶς καὶ εὐθυμίας καὶ εὐλογοῦν τὸ ὄνομα τοῦ συμπαθοῦς τοῦ παλαιοῦ Φαλήρου συνακιστοῦ, τοῦ προδευτικοῦ διευθυντοῦ τῶν τροχιοδρόμων κ. Βωτύ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΚ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΙΓΑΝΤΟΣ

(Μίμησις)

Ὁ μικρὸς Δὶκ ἦτο εὐθυμότατον καὶ εὐτυχὲς παιδίον διερχόμενον σχεδὸν ὅλην τὴν ἡμέραν ᾄδον ἢ συρίζον.

Ἡμέραν τινὰ περιεπλανήθη ἐντὸς δάσους, ὀλίγον μακρὰν τῆς οἰκίας του. Πολλάκις εἶχε πλησιάσει μέχρι τῆς εἰσόδου, ἀλλὰ τῷ ἐφαίνετο τόσον σκοτεινόν, ὥστε ποτὲ δὲν ἐτόλμησε νὰ εἰσέλθῃ.

Ὁ Δὶκ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἦτο εὐθυμότερος παρὰ τὸ σύνηθες· εὕρισκε τὸν ἥλιον τόσον λαμπρόν, τὴν σκιὰν τόσον γλυκεῖαν, τὰ ἄνθη τόσον ὡραῖα, ὥστε ἐτραγῴδει καὶ ἐσύριζε κάμνων νὰ ἀντηχῇ τὸ δάσος. Διεσκέδασεν ἐπί τινα καιρὸν μεταξὺ τῶν ἀνθέων καὶ τῶν δένδρων, καὶ συνεχαίρετο ἑαυτόν, διότι εἶχεν εἰσέλθει εἰς μέρος τόσον εὐχάριστον. Μικρός τις ρύαξ ἐλίσσετο κελαρίζων καὶ τὰ ὕδατα ἐφαίνοντο τόσον καθαρά, ὥστε ὁ Δὶκ ἑλκυσθεὶς ὑπὸ τῆς διαυγείας των ἔκυψεν ἵνα πίῃ.

Αἴφνης, αἰσθάνεται, ὅτι τὸ συλλαμβάνουν στρέφεται καὶ βλέπει ὅτι εὑρίσκεται ἤδη εἰς χεῖρας ἑνὸς γίγαντος ὅστις ἦτο ἑκατοντάκις μεγαλήτερος αὐτοῦ. Τὸν παρετήρει μετὰ ἀγρίας χαρᾶς, τὸ στόμα ἀνοικτὸν προξενοῦν τρομερὸν θόρυβον. Ὁ δυστυχὴς μικρὸς ἐσκέπτετο ὅτι ὁ γίγας θὰ τὸν κατέπιε διὰ μιᾶς. Δὲν τὸ ἔκαμεν ἐν τούτοις ἀλλὰ τὸν ἔθεσεν ἐντὸς μεγάλου σάκκου καὶ τὸν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ· Ματαίως ὁ δυστυχὴς αἰχμάλωτος ἐζήτει νὰ εὕρῃ διέξοδον. «Δὲν θὰ μοῦ διαφύγῃς ποσῶς», ἔλεγεν ὁ γίγας γελῶν θορυβωδῶς.

Τέλος ἔφθασαν εἰς μίαν οἰκίαν σκοτεινὴν μεθ' ἑνὸς τοίχου γύρωθεν, ἄνευ δένδρων καὶ ἀνθέων, ὅπου ὁ γίγας ἐξήγαγε τὸν Δὶκ ἐκ τοῦ σάκκου. Τότε ὁ δυστυχὴς ἐσκέφθη ὅτι ἡ τελευταία του ὥρα ἔφθασεν· διότι παρατηρῶν πέριξ αὐτοῦ, εἶδε μεγάλην πυρὰν ἔμπροσθεν τῆς ὁποίας ἐκρέμαντο τέσσαρα θύματα ὅμοια μὲ αὐτὸν ἅτινα θὰ ἐχρησίμευον διὰ τὸ δεῖπνον τοῦ γίγαντος.

Καὶ ἐνῷ ἡ καρδία του ἔπαλλε σφοδρῶς, ἐρρίφθη ἀποτόμως ἐντὸς φυλακῆς περικεκλουμένης διὰ σιδηρῶν ῥάβδων. Ὁ Δὶκ ἔγεινε τρελλὸς ἐξ ἀπελπισίας, ἐκτύπα τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς ῥάβδους, ἔτρεχε καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις ἐντὸς τῆς φυλακῆς του, ἐφώναζε τὴν μητέρα του, ἀλλὰ ματαίως. Ὁ γίγας τῷ ἔδωκε τεμάχιον ἄρτου ξηροῦ καὶ ὀλίγον ὕδωρ, ἔπειτα τὸν ἀφῆκεν.

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἐπανῆλθε, καὶ ἰδὼν ὅτι δὲν εἶχεν ἐγγύσει οὔτε τὸν ἄρτον, οὔτε τὸ ὕδωρ, τὸν συνέλαβεν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν καὶ τοῦ ἔθεσεν εἰς τὸν λαιμὸν διὰ τῆς βίας, μερικὰ ψυχία, πολὺ θυμωμένος, διότι ὁ Δὶκ δὲν ἠθέλησε νὰ φάγῃ. Τὸν ἀφῆκεν ἀκόμη τοιουτοτρόπως μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν κεκλεισμένον εἰς τὸ σκότος.

Τέλος ἐπανῆλθε καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν βιάσῃ νὰ τραγῳδήσῃ καθὼς ἔκαμνεν ἄλλοτε ὅτε ἦτο ἐλεύθερος καὶ εὐτυχής.

«Τραγῴδει, τραγῴδει», τῷ ἔλεγε. Ἀλλ' ἠδύνατο ὁ δυστυχὴς νὰ τὸ κάμῃ ἐνῷ ἦτο φυλακισμένος;

Τότε ὁ γίγας ἔγεινε μανιώδης. «Θὰ σὲ κάμω ἐγὼ νὰ τραγῳδήσῃς ἀμέσως ἀνέκραξε μετὰ θυμοῦ· ἀνοίγει τὴν θύραν τῶν τῶν φυλακῶν καὶ ἁρπάζει τὸν δυστυχῆ ἰσχυρῶς ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ.

Ὁ Δὶκ ἔρριξε μεγάλην κραυγὴν συνεσπάσθη μεταξὺ τῶν χειρῶν τοῦ γίγαντος καὶ ἔπεσε νεκρός.

Φεῦ! Ὁ πτωχὸς Δὶκ ἦτο μικρόν τι πτηνόν, καὶ ὁ γίγας σκληρὸν παιδίον.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Κατίνα Ἀλεξάνδρου

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὰ ἐνώτια τῆς Ἀντωανέττας Ἀδάμαντες τοῦ περιφήμου περιδεραίου τῆς βασιλίσσης. Τὸ τελευταῖον δελτίον τῆς ἀγγλικῆς αὐλῆς ἀναγράφει ὅτι ὁ οἶκος Hunt anq Roskell προσέφερεν εἰς τὴν βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας Βικτωρίαν ζεῦγος ἐνωτίων, ἀνηκόντων ἄλλοτε εἰ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ἐννοῶν τὴν λεπταισθησίαν τῆς ἀξιολατρεύτου ἐκείνης νεάνιδος, ἀπήντησε διὰ ὑποκλήσεως, καὶ τὴν ἀφῆκε μόνην εἰς τὸ δωμάτιον μετὰ τῆς μὶς Ἀνδρισύ.

Ἡ Συβίλη ἐκράτει τὸ ὕδωρ, τὰς ὀθόνας, τοὺς σπόγγους, ἡ Φράγκα δὲ μόνη της μὲ τὰς ἐλαφρὰς μικράς της χεῖρας ἐξέπλυνεν ἁπλῶς τὰ αἵματα ἐξ ὧν ἦτο κεκαλυμμένη ἡ Τερέζα, καὶ ἔπειτα τὴν ἐσπόγγιζεν μετὰ θαυμασίας ἐπιτηδειότητος.

Κατόπιν τὴν ἐνέδυσε καθαρὰ ἐνδύματα.

Μόνην τὴν κόμην, τὴν θαυμασίαν ἐκείνην χρυσῆν κόμην τῆς Τερέζας δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐγγίσῃ

— Πιθανῶς θὰ χρειασθῇ νὰ τῆς κόψωμεν τὰ μαλλιὰ βραδύτερον διὰ νὰ περιποιηθῶμεν τὴν κεφαλήν της, εἶπεν ἡ νεᾶνις πρὸς τὴν φίλην της· ἀλλὰ τοῦτο ἂς γείνῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ἀργότερον, καὶ μόνον ὅταν το ἀπαιτήσουν οἱ ἰατροί.

Συγχρόνως ἡ Ναδίνα ἔλεγεν εἰς τὸν κ δὲ Κομβρεμών.

— Ἐκεῖνον τὸν γλύπτην, τὸν ὁποῖον θεωροῦν ὡς δολοφόνον τῆς Τερέζας, τὸν συνέλαβον;

— Ἔρευνε.

— Ὥστε θὰ γλυτώσῃ τὴν τιμωρίαν;

— Κατὰ τὸν κ. Ζερβαί, ὄχι. Ἂν μάλιστα μετέβη εἰς Ἀγγλίαν εἴχομεν συνθήκην, καὶ θὰ μᾶς τὸν παραδώσουν.

— Τότε δὲ θὰ δικασθῇ;

— Βεβαίως.

Ἡ Ναδίνα ἔκαμε σχῆμα ἀνθρώπου παραφόρου ἐκ τῆς θλίψεως.

— Ἄλλο σκάνδαλον πάλιν αὐτό, εἶπεν· καὶ πάλιν τὸ ὄνομά μας εἰς τὰ στόματα τοῦ κόσμου! Δὲν θὰ ἦτο προτιμώτερον, — γνωρίζετε δὲ πόσον ὑπέφερα ὅταν ἡ κόρη μου ἐγκατέλειψε τὴν πατρικὴν οἰκίαν, — δὲν θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ μὴ συλληφθῇ αὐτὸς ὁ δολοφόνος, διὰ νὰ μὴ μᾶς θεατρίσῃ ὑπερασπιζόμενος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου;

— Τί ἰδέα! . . . ἀνεφώνησεν ὁ κ. δὲ Κομβρεμών. Εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ τιμωρηθῇ ὁ διαπράξας τοιοῦτον στυγερὸν κακούργημα;

Ἡ Ναδίνα ἐκάλυψε διὰ τινων δακρύων τὴν φλόγα ἣν ἀνέδωκαν οἱ ὀφθαλμοί της.

— Μήπως θὰ ἀναστήσῃ τὴν κόρην μου ἡ καταδίκη τοῦ ἐνόχου; . . . φανταισθῆτε δὲ πόσον ὀδυνηρὸν θὰ ἦναι διὰ τὸν πατέρα της καὶ δι' ἐμὲ νὰ βλέπωμεν ὅλον τὸν κόσμον μανθάνοντα τὰ καθέκαστα τῶν οἰκογενειακῶν μας συμφορῶν!

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ἡ Φράγκα.

— Κύριε δὲ Κομβρεμών, ἔρχεσθε νὰ μᾶς βοηθήσετε νὰ μεταφέρωμεν κάτω εἰς τὴν ἅμαξαν τὴν Τερέζαν;

— Βεβαίως εἶπε μετὰ μεγάλης συγκινήσεως ὁ Μαυρίκιος. Εἶμαι ἀρκετὰ δυνατὸς διὰ νὰ τὴν καταβιβάσω μόνος μου.

— Ὄχι, εἶπεν ἡ Φράγκα. Ἡ κλίμαξ εἶναι πολὺ στενὴ καὶ ἐνδέχεται νὰ τὴν κτυπήσετε πάντοτε.

Ὁ Μαυρίκιος ἔλαβε τὴν Τερέζαν ἀπὸ τὰς μασχάλας, ἐνῷ ὁ κ. Ζερβαὶ ἐκράτει τοὺς πόδας, ἐβοήθει δὲ καὶ ἡ Συβίλη ὅπως ἠδύνατο.

— Προσέχετε, προσέχετε! Ἐπανελάμβανεν ἡ Φράγκα εἰς τὸν κ. δὲ Κομβρεμών!

Εἶτα δέ, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν κ. Ζερβαί, τὸν ἠρώτησε:

— Σεῖς δέ, εἴσθε ἄξιος νὰ καταβαίνετε ὀπισθοπορῶν;

— Ναί, ναί, δεσποινίς. μείνατε ἥσυχος. Εἶμαι ἀρκετὰ ἐπιτήδειος.

Ἡ ψυχραιμία τῆς Φράγκας ἐξέπληττε τοὺς πάντας.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὑπῆγε καὶ ἔλαβε τὴν θέσιν τῆς Συβίλης, ἥτις τῇ ἐφαίνετο ἀνεπιτηδεία διὰ τὸ θλιβερὸν ἔργον.

Τότε ἤρχισε νὰ βαδίζῃ μετὰ τὸν Μαυρίκιον, κρατοῦσα ὅσον ἠδύνατο ἐν ἀναπαυτικῇ θέσει τὴν κεφαλὴν τῆς Τερέζας.

— Ἐδῶ χρειάζεται πολλὴ προσοχή, ἔλεγε, διότι ἐδῶ ἔχει τὴν βαρυτέραν πληγήν.

Ἦτο καταφανὲς ὅτι ἡ Φράγκα ὡμίλει περὶ τῆς ἀδελφῆς της· ὡς περὶ ζώσης, ἡ παρουσία της δὲ αὕτη ἤρχισε νὰ μεταδίδεται ἐνδομυχως καὶ εἰς τοὺς λοιπούς.

Εἶχε προτείνει τὴν βοήθειάν της καὶ ἡ Ναδίνα.

τὴν Μαρίαν Ἀντωανέτταν. Ἐκεῖνο ὅπερ δίδει ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὸ κόσμημα τοῦτο εἶνε ὅτι συνδέεται στενώτατα μὲ τὴν περίφημον ἱστορίαν τοῦ περιδεραίου τῆς βασιλίσσης.

Εἶνε γνωστὸν, ὅτι μετὰ κινηθεῖσαν δίκην τῷ 1776 ἐν τῇ κομητείᾳ τοῦ Μὸττ ὑπὸ τοῦ Καραναλίου τοῦ Ρουὰν, τὸ περίφημον περιδέραιον διελύθη καὶ οἱ ἀδάμαντες ἐπωλήθησαν χωριστά. Ἡ Μαρία Ἀντωανέττα, ἡ ἀτυχὴς βασίλισσα, ἠγόρασε δύο ἐξ αὐτῶν καὶ κατεσκεύασε ζεῦγος ἐνωτίων. Αὐτὰ τὰ ἐνώτια ἀπεκτήθησαν τῷ 1876 παρὰ τοῦ οἴκου Hunt auq Roskell καὶ ἤδη παρὰ τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας.

Δύο ἀνέκδοτα. Ὁ λόρδος Δούφεριν ἐξεπόνησε τὸν πρόλογον εἰς τόμον «ᾀσμάτων, ποιημάτων καὶ στίχων» τῆς μητρός του. Ὁ υἱὸς χαρακτηρίζων μετὰ τοῦ πολλοῦ πνεύματος τὴν ἰδέαν μητέρα ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας νὰ διηγηθῇ εὔθυμά τινα ἀνέκδοτα, ἐκ τῶν ὁποίων περιλαμβάνομεν ἓν ἀφορῶν τὸν Δισραέλην.

Ἡ Λαδὴ Δούφεριν ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσῃ τὸν Ἰσὰκ Δισραέλην τὸν πατέρα τοῦ Βενιαμίν, τὸν συγγραφέα τῶν «παραδόξων τῆς φιλολογίας», τότε ἐνδοξότερον πολὺ τοῦ υἱοῦ του, ὅστις ἦτο ἀκόμη ἁπλῶς δανδής. Μίαν πρωΐαν ὁ νέος Δισραέλη μετέβη ἐκεῖ ὁδηγῶν καὶ τὸν πατέρα του Στραφεὶς δὲ πρὸς τὴν Λαΐδην Δούφεριν εἶπε μὲ ὕφος πομπῶδες : «Κυρία, ἰδοὺ ὁ πατήρ μου. Σᾶς τὸν ἔφερα, ἀλλ' ἀφοῦ προηγουμένως συνεφιλιώθην μετ' αὐτοῦ, (ἤμεθα στὰ μαχαίρια), ὑπὸ δύο ὅρους : Ὁ πρῶτος ὅτι θὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς ἴδῃ καὶ ὁ δεύτερος ὅτι θὰ πληρώσῃ τὰ χρέη μου».

Ἐνῷ ἡ Σάρρα Βερνὰρ παρίστα πρό τινων ἡμερῶν ἐν τῷ θεάτρῳ Γλασκόβου τὴν «Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας», ἄγνωστός τις ἀνελθὼν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀνέλαβε τὴν ὑπὲρ τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς Δουβὰλ ὑπεράσπισιν. Ἡ καλλιτέχνις κατετρόμαξε καὶ ἴσως θὰ ἐλιποθύμει, ἂν ὁ ἠθοποιὸς ὅστις ἔπαιζε τὸ μέρος τοῦ Δουβὰλ δὲν ἔσπευδε νὰ διώξῃ ἐκ τῆς σκηνῆς τὸν παράφρονα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Ε. Κρασακοπούλου **Κάϊρον**. Χρήματα μετ' ἐπιστολῆς σας ἐλήφθησαν. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ἂν κατὰ κακὴν τύχην τὸ μικρόν σας καταπίῃ βελόνην ἢ καρφίτσαν μὴ δώσητε αὐτῷ νὰ πίῃ ὕδωρ ἢ ἄλλην τινὰ ὑγρὰν σκευασίαν. Προσφέρατέ του ἀμέσως τεμάχιον ἄρτου μετὰ βουτύρου. ὑπάρχει μεγάλη πιθανότης ἡ βελόνη νὰ βυθισθῇ ἐντὸς τῆς τροφῆς καὶ μετ' αὐτῆς νὰ ἐξέλθῃ χωρὶς νὰ παρακεντήσῃ τὸν στόμαχον ἢ τὰ ἐντόσθια.

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

Γραμ. Ἀθηνῶν Π. καὶ Ν. Φαλ. καὶ Ν. Φαλ. Πειραιῶς

Δρομολόγιον ἰσχῦον ἀπὸ τὸ Σάββατον 4 Ἰουνίου 1894

Ἐξ Ἀθ. εἰς Φάλ. Ἀκαδημία Π. Μ.	Ἐκ Φαλ.-Πειρ. Π. Μ	Ἐκ Πειραιῶς εἰς Φάληρον Π. Μ.	Ἐκ Φαλ.-Ἀθ. Π. Μ.
Π. Φ. 5.—	5.20	5.40	6.—
5.20	6.—	6.20	6.40
6.—	6.40	7.—	7.20
6.40	7.20	7.40	8.—
7.20	8.—	8.20	8.40
8.—	8.40	9.—	9.20
8.40	9.20	9.40	10.—
9.20	10.—	10.20	10.40
10.—	10.40	11.—	11.20
10.40	11.20	11.40	12.—
11.20	12.—	12.20	—
12.—	12.40	12.55	—
M. M.	M. M.	M. M.	M. M.
3.40	3.55	4.10	4.30
4.10	4.25	4.40	5.—
4.40	4.55	5.10	5.30
5.10	5.25	5.40	6.—
5.40	5.55	6.10	6.30
6.10	6.25	6.40	7.—
6.40	6.55	7.10	7.30
7.10	7.25	7.40	8.—
7.40	7.55	8.10	8.30
8.10	8.25	8.40	9.—
8.40	8.55	9.10	9.30
9.10	9.25	9.40	10.—
9.40	9.55	10.10	10.30
10.10	10.25	10.40	11.—
10.40	10.55	11.10	11.30
11.10	11.25	11.40	12.—
—	11.55	12.20	—

Ἐκ Καλ. εἰς Ἀθ. Kal. à Athènes	Ἐξ Ἀθ. εἰς Καλ. Athènes à Cal.	Καλλιθ. Ἀθῆναι Kalith. Athènes	Ἀθῆναι Καλλιθ. Athènes Kalith.
Π.Μ. 4.35	M M. 12.35	M.M. 3.15	Ἑσπέρας 11.35
5.—		3.45	12.05
5.40		4.15	12.35

ΣΗΜ τὸ ἀναχωροῦν τραῖνον τὴν 5 τῆς πρωΐας μεταβαίνει μόνον εἰς Π. Φάληρον. Τὸ τραῖνον τοῦ μεσονυκτίου ἀναχωρεῖ πάντοτε ἐκ Ν. Φαλήρου μετὰ τὸ θέατρον.

Ἀλλ' ὅταν εἶδε τὴν Τερέζαν λευκοτάτην, καὶ περιβεβλημένην ἐσθῆτα ἥτις ὡμοίαζε κάπως μὲ νεκρικὸν σάβανον, θὰ ὑπέστη τρομερόν τινα κλονισμόν, διότι διὰ μιᾶς εἶχε γίνει ἐκτάκτως ὠχρά, καὶ τῆς ἐκόπησαν τὰ γόνατα.

Ἐν τούτοις ἡ μεταφέρουσα τὴν Τερέζαν συνοδία κατήρχετο τὴν κλίμακα, ἥτις ἔτριζεν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν βημάτων, ἐνῷ συγχρόνως ἠκούετο πάντοτε ἡ φωνὴ τῆς Φράγκας, συνιστώσης ἑκάστοτε προσοχήν.

Ἡ κυρία δὲ Ροσεβὲλ μὲ ὀρθανοίκτους καὶ τεταμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ τὰς κόρας αὐτῶν ἀτενεῖς, ἔμενε μόνη καὶ ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν της ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Τερέζας.

Ὡμοίαζε πρὸς τρελλήν.

— Ὑποφέρετε κυρία κόμησσα ; τῇ εἶπε αἴφνης τις ὅστις τὴν ἐπλησίασε χωρὶς ἐκείνη νὰ ἀντιληφθῇ διόλου τὴν παρουσίαν του μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης.

Ἡ Ναδίνα ἐξαφνισθεῖσα, ἀνετινάχθη ὡς ὑπὸ αἰφνιδίας προσβολῆς κεραυνοῦ, καὶ ἐξέβαλε φωνὴν τρόμου.

Ἀναγνωρίσασα ἐπὶ τέλους τὸν πρὸς αὐτὴν ὁμιλήσαντα, ὅστις ἦτο ὁ κ. Ζερβαί, συνῆλθεν ἀμέσως.

— Ὦ ! συγχωρήσατέ με, τῷ εἶπε. Εἶναι στιγμαὶ καθ' ἃς μὲ φαίνεται, ὅτι θὰ τρελλαθῶ.

«Νὰ συλλογίζωμαι ὅτι ἀπέθανεν ἡ κόρη μου. Καὶ μὲ τοιοῦτον θάνατον . . . Καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἐπανίδω εἰμὴ νεκραν!

«Ὦ ! δὲν θὰ ἀνθέξω ! . . .

Ἐδοκίμασε νὰ ἐγερθῇ.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν εἶχε δύναμιν νὰ σταθῇ ὀρθή.

Ἐκύτταζεν ἄλλοτε μὲν τὴν προτομὴν τοῦ Ἀνδρέου, ἄλλοτε δὲ πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς Τερέζας.

Τὸ στόμα της ὑπέκειτο ἤδη εἰς ἐλαφρὰς νευρικὰς φρικιάσεις, ἂν καὶ κατέβαλε μεγάλον ἀγῶνα διὰ νὰ καθησυχάσῃ τὸ νευρικόν της σύστημα.

— Ἀ ! ἀνεφώνησεν αἴφνης. Δὲν εἶμαι δυνατὴ ἐγὼ ὅπως ἡ Φράγκα . . . . Δὲν εἰμπορῶ ἐγώ . . . ὄχι, δὲν εἰμπορῶ . . . Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν μου !

— Ἐπέστρεψα πλησίον σας ἴσα ἴσα διὰ νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἐξεκίνησαν διὰ τὴν οἰκίαν σας, κυρία, τῇ εἶπεν ὁ κ. Ζερβαί, ἔστειλα δὲ νὰ φέρουν δ' ὑμᾶς ἄλλην ἅμαξαν, ἥτις θὰ ἀναμένῃ κάτω.

Τὴν ἐβοήθησε δὲ νὰ ἐγερθῇ, καὶ τὴν ὑπεστήριξε μέχρις οὗ κατέβησαν ὅλην τὴν κλίμακα.

* * *

Ἂν καὶ εἶχεν ἐκκινήσει ἡ φέρουσα τὸ σῶμα τῆς δολοφονηθείσης ἅμαξα, ἡ συρροὴ τοῦ πλήθους ἦτο μεγάλη ἀκόμη.

Ὅταν εἶδον τὴν Ναδίναν, ὠχρὰν ὡς πτῶμα καὶ συνοδευομένην ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, πάντες ἠσθάνθησαν εἶδος φρικιάσεως.

— Ἡ μητέρα της, ἠκούετο λεγόμενον ἀπὸ ἑκατὸν στόματα Ἀ ! τὴν καϋμένην! ἄ ! τὴν δυστυχισμένην !

Καὶ ὅλαι ἀπεκαλύπτοντο, ἐνῷ πολλαὶ γυναῖκες ἐσφόγγιζον τὰ δάκρυά των.

Ἡ ἅμαξα εἰς τὴν ὁποίαν ἐτοποθέτησαν τὸ σῶμα τῆς Τερέζας ἦτο πολὺ εὐρύχωρος.

Μολαταῦτα ἡ τοποθέτησις ἐγένετο μετὰ μεγάλης δυσκολίας.

Εἰς τὴν ἰδίαν ἅμαξαν εἰσῆλθον καὶ ἡ Φράγκα καὶ ἡ Συβίλη.

Ἡ πρώτη ἐκράτει τὴν κεφαλήν, ἡ δὲ Συβίλη ἐστήριζε τοὺς πόδας τοῦ θύματος.

Ἡ ἅμαξα εἶχε διαταχθῇ νὰ βαδίζῃ ἄνευ τιναγμῶν.

Ἐνῷ ἡ Συβίλη δὲν ἔπαυε γύνουσα δάκρυα, ἡ Φράγκα ἀπ' ἐναντίας ἐδείκνυε ἔκτακτον γαλήνην καὶ ψυχραιμίαν.

Ὁ κ. δὲ Κομβρεμὼν ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἅμαξαν ἣν εἶχε στείλει νὰ φέρουν ὁ κ. Ζερβαί.

Ἡ κόμησσα ἐρείδουσα τὴν κεφαλὴν παρὰ τὴν θυρίδα τῆς ἁμάξης διέμενε ἐπὶ μακρὸν ἀκίνητος καὶ ἄλαλος

Τέλος σπασμωδικὰ δάκρυα ἐξέφυγον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, μετά τινας δὲ λυγμοὺς ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ.

Ἤρχισε πάλιν νὰ ἐπανλαμβάνῃ τὴν ἔκφρασιν τῆς θλίψεώς της.

Ὁ ἀνακριτὴς ὅστις ἦτο βυθισμένος εἰς τας θλιβερὰς σκέψεις του, οὔτε τὴν ἤκουεν.

— Μὲ εἴχατε βεβαιώσει, εἶπεν αἴφνης, ὅτι ἡ Τερέζα εἶχεν ἀπέλθει μετὰ τοῦ συζύγου της εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Ἡ Ναδίνα τὸν ἐκύτταξε πρὸς στιγμὴν χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

(Ἀκολουθεῖ).